

Останал той един месец вътре, затворен. Казал:

– Хей, ако се кача – казал – на главата ѝ, до падне Всичко ще отрежа.

– Бре, царю! Тоя, дето продаваше гроздето, казва, че за един гва часа ще отреже Всичко, което е на главата. Дърветата.

– Ай, да му еба майката! Той ще отреже! Колко не можах да отрежат, та той ли ще отреже?!

– Той ще види, че аз ще се кача на главата!

В джоба имал грозде. На момичето казал:

– Какво? Тежко ли ти е?

– Ох, Вратът ми се схвана.

– Днес по падне ще ти ги отрежа, ще ги махна.

Сложил ѝ в устата грозд. Всичко се изгубило – няма. Няма балкан, няма нищо.

Продал гроздето. Отдалечил се. Минал под една Върба, чукал го по ухото – станал магаре. Минал под друга Върба – отново станал човек. Откъснал си две корички и ги сложил в джоба си. Хайде вече да оправи на момичето главата. Отишъл да се спазари:

– Царю! Ще сваля на тая гората, балкана, но ще ти стана зет! Царят:

– Готово, бе! Готово! Виж сега да махнеш балкана! Както кажеш. Когато поискаш, зет ще ми станеш!

Качил се той на главата ѝ. Три гена мъчил момичето.

– Чу ли сега какво ти казах?

– Кажу, бе!

– Ще сваля от теб балкана, но ще ми станеш жена!

– Ще стана, ще стана!

Дал ѝ едно зърно грозде – махнала се гората от главата ѝ. Решил царят... но дъщеря му не го искала.

– Аз теб да взема!? Не те искам!

– Абе, царю! Какво става? Нали говорихме, че така и така, зет ще ти бъде!

– Еми... момичето не те иска!

– Ами да ти стана един калфа поне. Да подривам на конете ти, на другите?

– Е, тогава може!

Един ден, два гена, един месец се въртял из двора. Как минала царската дъщеря из двора – „таан“, по ухото, и станала магарица. Направил я магарица.

Царят: